

ŘÁD VĚČNÝCH TRNŮ

Dominium Padlých andělů II

Od laureátky
cen Nebula
a Locus

ALIETTE DE BODARDOVÁ

HOST

ŘÁD VĚČNÝCH TRNŮ

Dominium Padlých andělů II

ALIETTE DE BODARDOVÁ

BRNO 2018

ŘÁD VĚČNÝCH TRNŮ

Dominium Padlých andělů II

ALIETTE DE BODARDOVÁ

The House of Binding Thorns © Aliette de Bodard, 2017

First published by New American Library / Penguin Random House

Cover design © Adam Auerbach

Cover illustration © Nekro

Translation © Vojtěch Ettler, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-385-2 (PDF)

ISBN 978-80-7577-386-9 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-387-6 (MobiPocket)

*Mému synovi knihovníčkovi za to,
že s rozhodnutím přijít na svět počkal
na dokončení této knihy*

RADĚJI SMRT NEŽ STRACH

Dny se v Řádu Trnikeře rozpíjely a slévaly dohromady jako slzy kanoucí po skleněné tabuli. Madeleine nedokázala říct, kdy naposledy usnula, kdy se naposledy najedla — stejně vše chutnalo jako popel a štěrk, jako by do vybraného jídla podávaného na porcelánových talířích kdosi přimíchal pouliční suť —, kdy se naposledy roztrěsená zimnicí s výkřikem probudila a prsty tápala po sladkém ukonejšení, které si však už nemohla dopřát.

Nedokázala ani přesně určit, kdy naposledy požila andělskou esenci, ale na tom nezáleželo. Cítila v sobě prázdnotu, jako by jí někdo vytrhl z těla kus srdce, ale už se neobtěžoval ji zabít. Cítila... v mysli tu přítomnost připomínající trnitý keř, neodvratné vědomí, že ji má v každém okamžiku na očích — že ji našel, od-vlekl sem a už ji nikdy nepustí.

Asmodeus.

Madeleine zírala na své ruce, dívala se, jak se chvějí.

„Musíš se víc snažit,“ pokárala ji Iaris. Zamračeně krabatila nestárnoucí hladké čelo; bílá barva lékařského pláště ostře kontrastovala s olivovým odstínem její pleti.

Dveře byly jako vždy zamčené a na oknech byly mříže, kterými dovnitř proudilo jen bledé a mdlé světlo. Alespoň pojednou nebyla Madeleine na židli připoutaná, ačkoli pokud by to bylo znovu potřeba, Iaris by se tomu nebránila.

Vše se zdálo nesnesitelně skutečné, nesnesitelně ostré: rudé květy na tapetě, vyšité stromy a ptáci na ložním prádle i slabá vůně, která se kolem Iaris linula, směsice bergamotu, pomerančových kvítků a nějakého cizokrajného dřeva.

Jeho vůně.

Ruce se jí opět rozechvěly.

Na mahagonovém stolku mezi Madeleine a Iaris ležela schránka plná jemného světlého prášku: andělské esence. Madeleine krabičce zpočátku skoro nevěnovala pozornost, ale nyní se stěží dokázala soustředit na cokoli jiného — vnímala tu kypící moc uvězněnou v malém prostoru — téměř ji cítila na jazyku —, to teplo mocné smršti, které by se jí rozlilo v útrobách, tu magii, jež by ji naplnila a hrozila, že ji roztrhá, magii, jež by jí zase dodala pocit bezpečí...

„Lord Asmodeus si pro tebe přišel až do Stříbrostínu,“ říkala právě Iaris, „a to hned dvakrát.“ Opět se nesouhlasně zamračila. „A nebylo to kvůli tomu, abys ten dar promrhala.“

Madeleine se pokusila promluvit, na jazyku však měla pouze popel. Zkusila to znovu, ale jako by musela slova vytrhávat z jakýchkoli nedosažitelných dálav. „Nežádala jsem o něj.“

Asmodeus ji ke svému Řádu znovu uvázal — samozřejmě bez jejího souhlasu; něčím tak bezvýznamným by se nikdy nenechal zdržovat. Odtáhl ji zpět, opět z ní učinil svůj majetek a uvěznil ji, aby ji přetvořil podle svých představ. Aby ji přeměnil ve svou loutku, ve zbraň; a v takovém plánu pro závislost na esenci nebylo místo.

Iaris se v obličeji nepohnul jediný sval. „Co žádáš nebo ne žádáš, to nehraje žádnou roli. Jsi tady. Jsi vazalka Trnikeře. Ne nějaká fetačka závislá na esenci.“ Je to smrtelnice; tím si Madeleine byla jistá. Navzdory jménu, navzdory hladkým tvářím a rukám: nevyzařovala z ní ona nenucená vrozená elegance, jakou oplýval každý pohyb Padlých andělů, již procházejí tkaninou světa hladce jako vybroušené ostří. Ale jako mladá určitě měla k nějakému Padlému velmi blízko, a to po dlouhou dobu, a něco z jeho nadpozemskosti na ní ulpělo. Proto budila ten podivný, znepokojivý dojem.

Madeleine si na Iaris nepamatovala. Na druhou stranu, před svým útekem věnovala ostatním členům Trnikeře pramalou pozornost.

„Koukej se dát do pořádku, Madeleine,“ pohrozila jí Iaris, „protože jinak jsi jenom nepoužitelná troska. A na takové tady v Řádu nikdo nemá čas.“

„Já vím,“ odpověděla. Dokázala si představit, že obzvlášť Asmodeus nemá trpělivost s nikým, kdo se protiví jeho přáním. Takovou výhrůžku slyšet nepotřebovala, nepotřebovala se zase utápět ve strachu: hrozba se ukrývala už v rozhovoru, který s ní Asmodeus vedl záhy poté, co ji přivlekl zpět, v doteku jeho prstů na jejích zjizvených lýtkách, v noži, jehož čepel jí podivně nehnuté spočívala na hřbetu dlaně a zbarvila se jen několika kapkami krve...

„Takže, za andělskou esenci neexistuje žádná náhražka,“ pokračovala Iaris. „Udělali jsme, co se dalo. Teď už je jenom na tobě, jestli zase načerpáš síly, jestli budeš jíst a spát, nebo do toho znovu spadneš.“

Madeleine do toho ale chtěla znovu spadnout. Cítila nesmírně, nesmírně silné nutkání se po krabici se esencí natáhnout — a ztratit se v ní, zapomenout na to, kdo je a proč je právě zde. Jistě, opět by jí to zmučilo plíce, znovu by se začala centimetr po centimetru vléct vstříc smrti, znovu by kašlala krev, ale to vše by bylo stále lepší než hrůza, co na ni čeká v tomto Řádu. Bylo by to lepší než patřit Asmodeovi.

S vypětím všech sil se ovládla. Protože by ji stejně nikdy nechal tu schránku vzít. Protože to byla zkouška, stejně jako vše ostatní; test, jehož výsledek Iaris zaznamenaná v hlášení, zaneše do své malinké statistiky, v níž den po dni mapuje Madeleininu poslušnost a známky návratu k normálnímu a provozuschopnému chování. Jako by obojí dávno nepozbylo smyslu.

„Musíš přijít na to,“ kázala jí Iaris tiše, „co tě nutí vdechovat. Musíš zjistit, co v tobě tu potřebu zažehává.“

„Na to přicházet nemusím,“ odvětila Madeleine unaveně. „To už dávno vím.“

Iaris zvedla jedno obočí. Po chvilce položila papír, který držela v rukou, a podívala se na Madeleine, jako by ji viděla poprvé

v životě. „Řekněme, že to tedy víš. Většina závislých o tom nemá ponětí. Prostě jenom prahnou po další dávce, po dalším příválu moci, a ani je nenapadne pozastavit se nad tím, jak draze za to zaplatí. Ale i za předpokladu, že ty svoje důvody znáš, Madeleine... vědět nestačí.“

Madeleine — které se v podvědomí neustále připomínalo spojení s Řádem a které se Asmodeova přítomnost otírala i o ty nejzasutější myšlenky — potichouнку prohlásila: „Já se nechci vyléčit.“

„Radši se necháš pomalu zabít?“

Chce zemřít. Přála si to říct, ale slova jí uvázla v krku. Smrt, kterou si zvolila: pomalý propad do zapomnění, do míst, kde strach a staré vzpomínky nemají žádnou moc.

Iaris téměř něžně dodala: „Teď jsi v Řádu. A za posledních dvacet let se tu dost věcí změnilo.“

To je pravda. Jiný řádový představený, přičemž vzpomínka na čistky už téměř vybledla; podlahy se opět proměnily v dokonale navoskované parkety, jakékoli pozůstatky krve odstraněny, všichni mrtví zapomenuti. Všichni až na Elphona.

Madeleine ani nemusela zavírat oči, aby ho slyšela křičet; aby znovu sledovala krev, která mu prýštila z těla poté, co mu meče proklály hrud', a aby ho o hodně později viděla, jak kráčí za Asmodeem, jako by se nic z toho nestalo. Jako by nikdy nezemřel a nikdy nebyl opět oživen magií, kterou se Madeleine ani nesnažila pochopit.

„Tady jsi v bezpečí,“ doplul k ní z temnoty Iarisin hlas. „Trníkeš se o své věrné stará dobře, Madeleine.“

Iaris tomu nerozumí. Nemohla tomu rozumět. Ona nestála v tom sále, zatímco jí před očima zabíjeli Frédérika, Zoé, Elphona a ostatní zahradníky. Ona se neplazila pařížskými ulicemi po kočičích hlavách potřísněných vlastní krví, zatímco jí každý pohyb vysílal do lýtek a do zlámaných žeber další a další ostny bolesti, zatímco každý útrpný metr vpřed doprovázel strach, že ji najde, že jeho pohůnci dokončí, co začali.

Dvacet let. Vyvázla a dostalo se jí dvaceti let svobody daleko od Trnikeře, jenže dvacet let představovalo pro Padlého anděla pouhý okamžik. Samozřejmě že si pro ni Asmodeus přišel a odvedl si ji zpět do svého Řádu.

„Tady jsi v bezpečí.“

Není. Nikdy tu nebyla v bezpečí. Toto místo znamenalo vše, od čeho utíkala, a přesto se ocitla zpět, zamčená v jedné z řádových místností a vydaná na milost Padlému, který jí ze života učinil peklo. Tady by bezpečí hledala marně.

Vůně andělské esence už se nedala snést; ten důvěrně známý příslib moci. Aniž si to uvědomila, ruka jí vystřelila vpřed, v pěsti pocítila váhu schránky a po dlani se jí rozlilo teplo. Esence nedává falešné sliby, nic nenalhává, pouze si s lehkostí dlouholetého zvyku najde cestu do plic a moc Padlé magie jejího uživatele naplní až do konečků prstů, zažene temnotu na ústup —

„Madeleine!“

Čísí ruce se jí pokoušejí krabičku vypáčit z prstů. Zápolila s nimi, i přes odpor se snažila zdvihnout schránku ke rtům. Kapka moci jí stekla hrdlem, sladká jako med — úleva, která se jí z žaludku rozlévala do celého těla —, a pak jí prsty a dlaní vystřelila bolest, ocitla se na kolenou a držela se za zápěstí, jež jí hořelo, jako by bylo roztříštěné na kousky. Teplo v břiše sláblo a ustupovalo ostré, odporné přítomnosti Řádu v jejím podvědomí.

Hrubě ji vyzvedli na nohy. Iaris před ní stála s krabičkou v rukou a zlostně si ji prohlížela.

„Říkala jsem mu, že mrhá časem,“ odfrkla si. Zatnula pěst a zkrivila obličej, jako by ji stisk zabolet. Zranila ji snad Madeleine? Nemohla si vybavit, co přesně se během potyčky o esenci přihodilo. „Jednou feťák, navždy feťák. Závislosti na esenci se ještě nikdy nikdo nezbavil.“

Madeleine ochable visela v sevření zřízenců. Snažila se rozpomenout, jaký to byl pocit, být nespoutaná strachem, skutečně šťastná, byť na kratičký okamžik. Jenže vše bylo načichlé

citrusovými plody a bergamotem, cítila pouze narůstající nevolnost a hrozilo, že ji celou zachvátí; nevybavovala si nic než pachut žluče, která zcela zadusila mizející oheň andělské esence.

„Pokus je tímto ukončen,“ prohlásila Iaris s ponurým uspojojením. „Bude si pro tebe muset najít jiné využití.“

Ne. Madeleine až příliš dobře věděla, že Asmodeus pro ni bude mít jediné jiné využití, že žádné jiné využití pro slabé, zbytečné a neposlušné neexistuje. Ne, prosím ne. Pokusila se promluvit, vydolovat slova z prázdnoty ve svém nitru. Ale žádná nenašla.

Než odešli, připoutali ji k posteli a všechny popruhy utáhli tak pevně, že mohla sotva dýchat. Iaris se tak dostalo malicherného zadostiučinění, jelikož místnost, v níž je nábytek přišroubovaný k podlaze, neposkytne Madeleine nic, čím by si mohla ublížit.

Ležela na zádech a zírala do stropu. Připravovala se na okamžik, kdy na chodbě uslyší kroky, a pak zavřela oči a pokoušela se myšlenky na svou nejistou budoucnost vytěsnit. Vše se jí slévalo dohromady a mizelo kdesi v dáli. Květy na tapetě se rozpily do beztvarych skvrn, chabé světlo za okny přešlo v noční temnotu, v níž se zhmotnily přízraky z minulosti a sledovaly ji prázdnýma očima.

Zahradníci: Elphon, který si rukama zakrýval rány na prsou, Frédéric a Pierrette s prostými halenami zmáčenými krví. Oris, její plachý učedník ve Stříbrostínu, s pažemi zohyzděnými hadími kousanci.

A pak ta poslední, která do Trnikeře také nepatřila, která by se mu nikdy nepodvolila.

Isabelle.

V hrudi Padlé zely skrz naskrz dvě smrtelné zakrvácené rány, ale v očích se jí stále zračilo totéž — křehká nevinnost, která vyprchala až příliš brzy, jasný a horečnatý pohled někoho, kdo nepatří do tohoto světa.

Madeleine. Její hlas zněl jako nářek větru a její silueta se míhala a vytrácela, jako by ji pouhý závan dechu mohl rozptýlit v nicotu.

Nic dalšího neřekla, ani nemusela. Vždyť se pro Madeleine vrátila, darovala jí život a možnost zachránit Řád Stříbrostínu; dala jí naději, i když jen natolik chabou a nepevnou, že byla předurčena k tomu, aby se rozpadla v prach.

Madeleine.

„Nemůžu,“ zašeptala Madeleine do prázdna, odvrátila tvář od rozmazaného přeludu a v duchu vzývala Boha, v něhož sotva věřila, ať na ni zapomene i on.

Musela usnout — musela nepozorovaně upadnout do zejícího chřtánu nevědomí —, ale nedokázala určit, kdy se duchové proměnili v sen, nebo jestli vůbec kdy byli skuteční. Když se probudila, ztěžka lapala po dechu, protože se jí popruhy zařezávaly do kůže, a paže a nohy měla znecitlivělé. Dovnitř se opět přikradl den, avšak odhalil jen prázdnou místnost.

Zvenku se ozýval slabý ptačí zpěv: z věhlasných trnikeřských zahrad, které zůstaly válkou, jež zdevastovala Paříž, téměř nedotčeny. V pozadí tiše zurčela fontána — ukázka moci, že Řád si může dovolit i v době znečištěných řek a zamořeného ovzduší plýtvat tekoucí vodou na zahradní okrasu — a ještě z větší dálky bylo slyšet chichotání dětí, které si hrály na honěnou v nějakém cizím, nedostupném světě.

Dokážou být děti v Trnikeři opravdu šťastné? Asmodeus byl Padlý anděl: nikdy žádného potomka nezplodí, nikdy nebude o nikoho pečovat. Ona sama šťastné dětství měla; ale prožila jej ještě za Uphira; ještě před převratem, který z Asmodea učinil představeného Řádu. Ještě před příchodem strachu.

Nedostalo se jí žádného varování, nezaslechla žádné kroky ani zavržení navoskovaných parket. Přesto se otevřely dveře.

Ještě předtím, než ho uviděla, věděla, že ve dveřích stojí on, protože do místnosti vnikla vůně bergamotu a pomerančových

kvítků. Kdyby se Madeleine zmohla na víc než pouhé bezmocné zápolení s utaženými řemeny, prchala by jako o život.

Téměř se vznášel. Teprve když se přiblížil k posteli, zaslechla jeho kroky — krátký dotek, z něhož se jí chtělo vriskat, a popruhy povolily, jeden po druhém — v plicích ji pátil kyslík, který jí byl předtím odepřen. Povytáhla se nahoru a snažila se rozmasírovat odkrvené končetiny, zatímco on se posadil na dosah ruky na kraj její postele s nebesy.

„Madeleine.“ Usmál se a odhalil ostré zuby dravce. „Není kam spěchat.“

Tvář měl hladkou a nepoznamenanou časem, podobně jako všichni Padlí andělé, oči se mu leskly magií a pohyboval se s nenucenou ladností. Prohlížel si ji zpoza hranatých brýlí s kostěnými obroučkami, které byly jeho osobní libůstkou: stejně jako všichni bývalí andělé byl obdařen dokonalým zrakem. Ruce měl jemné, elegantní, prsty dlouhé jako klavírista, ačkoli žádný hudební nástroj neovládal, pouze ty, které ostatním působily bolest či extázi.

„Asmodee.“ Jeho jméno mělo pachutí popela. A pak, protože se navzdory všemu stále upínala k naději na alespoň nějaký život, dodala: „Můj pane.“

„Ó, prokazuješ mi úctu? Jak rozkošně patřičné.“ Znovu se usmál, jako by přesně věděl, kolik skutečné úcty k němu chová. Jistěže to ví. Nikdy se nenaučila přesvědčivě lhát. „Přišla za mnou Iaris a byla... rozčilená.“

Madeleine se neodvažovala promluvit.

„Zejména kvůli tomu, že jsi urazila její hrdost, řekl bych,“ dodal Asmodeus. Poklepal dlaní na kraj postele vedle sebe, jako by po Madeleine chtěl, aby si mu sedla po boku. Nepohnula se; Asmodeus to přešel bez komentáře. „A protože — nalijme si čistého vína — nikdy nevěřila, že to zvládneš.“

„A ty snad ano?“ Nedokázala v sobě ta slova zadržet. Byl to čirý nerozum, obzvlášť tváří v tvář někomu, kdo byl zvyklý na bezvýhradnou poslušnost.

„Smrtelníci jsou plní překvapení, víc než Padlí. Tolik ve svých kratičkých životech bojujete. Proto se snažím vyvarovat unáhle-
ných závěrů.“

Madeleine se znovu zadívala na své ruce. Už se nechvěly, ač-
koli v ní všechno křičelo, ať prchá jako o život.

Jako by se mohla dostat dál než několik metrů.

„Nicméně v jedné věci má Iaris pravdu,“ pokračoval Asmodeus.
„Ve tvém současném stavu s tebou zmůžeme pramálo.“ Protáhl si
prsty na pravé ruce, jeden po druhém, jako by musel řešit jakousi
obzvlášť nepříjemnou obtíž.

Ji. To ona byla ta obtíž. Odvěče ji do věžeňských kobek a do-
končí, co započal před tak dlouhou dobou, zlomí ji, jako zlomil
ostatní, kteří proti němu povstali. Donutí ji —

„Tys nikdy neodešla, Madeleine, že je to tak? Nikdy ses nepře-
stala plazit z trosek Řádu, nikdy jsi neopustila stíny minulosti.“
Natáhl se a položil jí ruku na žebra, na ta stejná žebra, která jí
před dvaceti lety jeho poskoci zlámali — nehty ostré jako čepele
nožů ji spočinuly na hrudi, těsně nad divoce tlukoucím srdcem.
„Tvým životem je strach, strach je v každém tvém nádechu a na
nic jiného už nezbyvá místo.“

„Jak —“ Zhluboka a rozechvěle se nadechla.

„Zapomínáš, že strach je zbraň, která je mi... důvěrně známá.“
Hlas měl břitký a pobavený. „A tak ti dám na výběr... Podívej se
na mě, Madeleine. Jak moc se mě bojíš?“

Pozvedla hlavu, aby se mu podívala do očí, protože jinak by
ji přinutil silou. Měl šedivý, nevzrušený a lhostejný pohled, ale
v jeho hlubinách hořel oheň, plameny, jež ho zachvátily, když byl
svržen z nebes, srdce netvora, kterému záleželo jen na tom, aby
způsobil ostatním co nejvíc bolesti.

Vzpomněla si, jak za ní jednou večer do této místnosti přišel.
Do tváře ji tehdy udeřila dráždivá vůně pomerančových květů —
magie, jeho magie ji přikovala k židli, na níž seděla —, a zatím-
co jí s neutuchajícím úsměvem vysvětloval, co by následovalo,

kdyby se znovu pokusila z Řádu utéct, v ruce se mu leskl nůž... na paži cítila chladný dotek ostří, který přešel v palčivou bolest, když se jí nůž zahryzl do kůže... a hlubší mučivou bolest poté, co jí Asmodeus zaklínadlem pomalu a nesnesitelně mačkal poničené plíce; spalující oheň, z něhož by se zmítala v křečích, kdyby jí v tom nebránila jeho pouta, kdyby se mohla alespoň nadechnout, aby vykřikla...

Ruce se jí opět trásly a dlaně zvlhly potem. Zoufale se snažila vyslovit něco jiného než jen neartikulovaný jekot. „Vždyť víš.“

„Skutečně?“ Na chvíli zůstal zticha. „Měli jsme si na tenhle rozhovor najít čas dřív, ale to nevadí. Všechno bylo trochu hektické. Při svých věrných stojím, Madeleine. Tak to v Trnikeři chodí. Jinak to ani fungovat nemůže. Když mi budeš přísahat věrnost a svou přísahu neporušíš, když se budeš ze všech sil snažit vyhnout návratu k závislosti, budu tě ochraňovat, ať se stane cokoli. Všechno ten strach — přenesu ho z tebe na ostatní. Na ty, kdo by ti chtěli ublížit.“

Nepomohlo to. Pokusila se něco říct, vyjádřit, že být pod jeho ochranou ji děsí stejně jako být jeho lovnou zvěří; ale pak si to rozmyslela. Taková slova by nic nezměnila a ona nepatřila k těm, kteří si libují v marném sebevražedném hrdinství. „Řekl jsi, že mám na výběr.“

„Přesně tak,“ přikývl Asmodeus a upravil si brýle na nose. Na chvíli se zahleděl kamsi do dále. „Jsi moje vazalka, ale necítíš ke mně žádnou oddanost. Právě naopak. A naproti tomu já, pokud nebudeš ochotná na situaci nic změnit, pro tebe nebudu mít využití. Jestli si zvolíš zůstat jako zlomená troska, kterou nikdo nedokáže vyléčit, jestli neprojevíš dobrou vůli a neodpřísáhneš mi věrnost —“ pokrčil rameny, „— tak tě propustím.“

Způsob, jakým to řekl, dával jasně najevo, že Madeleine z Trnikeře jen tak neodkráčí, rozhodně ne po svých. „Jak —“

„Tobě na tom záleží?“ Hlas měl ostrý. „Smrt je jistě sama o sobě cílem a sama o sobě odměnou. Jak zemřeš, to určím já. Alespoň

z tebe přece jen budu mít nějaký užitek, i kdyby pouze na několik hodin pro vlastní potěšení.“

Smrt. Osvobození, kterému šla celé ty roky vstříc. Ale za jeho podmínek. „To není spravedlivé,“ vyhrkla dřív, než si to stačila rozmyslet. „Nikdo si nevybere radši smrt než strach. Nikdo —“

„Nikdo? Buď k sobě upřímná, Madeleine.“

Jistěže by dokázala snést bolest, dokázala by snést mnoho utrpení, pokud by na ni na konci čekalo sladké zapomení. Jenže by to byl on, kdo by jí ho nakonec dopřál. Nejdřív by ji vystavil všemu, od čeho utíkala; hodiny — které by se staly věčností — by ji vystavoval jejímu každickému strachu, každé noční můře a teprve potom by se jí uráčil darovat smrt.

Ve skutečnosti na výběr neměla a on to věděl. Raději strach z toho, co jí může způsobit, než jistota, co by jí zcela jistě způsobil.

Asmodeus vstal a uhladil si klopy tmavošedého žaketu. „Rozmysli si to. Jestli jsi schopná se najíst, tak ti nechám přinést jídlo.“ V hlase mu zazněl náznak nesouhlasu; to bylo nezvyklé. Nebo si toho možná jen nikdy předtím nevšimla.

„Počkej,“ zvolala Madeleine.

Zastavil se vpůli cesty ke dveřím. „Ano?“

„Když —,“ polkla a snažila se zaplašit nakyslou pachutí citrusů na patře, „— když si zvolím přísahat věrnost — dostanu se ven z téhle místnosti?“

Po tvářích se mu rozlil chlapecký úsměv téměř bez jakýchkoli podtónů hrozby. Téměř. „Řád je zaneprázdněný. Pokud si vybereš oddanost, dostaneš se samozřejmě ven. Vlastně...“ odmlčel se, jako by zvažoval, jestli má pokračovat. „Pro tebe budu mít práci.“

Cítila potřebu ještě dodat: „Vždyť ani nevíš, jestli dodržíš slovo.“

Asmodeus se k ní otočil a naklonil hlavu k jednomu rameni jako orel, který pozoruje svou kořist. „Na to jsi příliš špatná lhářka a taky jsi příliš zásadová. Jistěže svoje slovo dodržíš. A kdyby náhodou ne —,“ opět pokrčil rameny, „— vždycky tu bude